

Χρόνος και ζωή

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Γεωργίου Ι. Μαντζαρίδη

Πέρα όμως από οποιεσδήποτε μεταλλαγές σε κοινωνικό επίπεδο, ο χρόνος της ζωής των πιστών δεν παύει να έχει την ανεπανάληπτη αξία και τον ιδιαίτερο προσανατολισμό του. Ο χρόνος γίνεται «καιρός» κοινωνίας με το Θεό. Και η κοινωνία αυτή, που έχει προσωπικό και μυστικό χαρακτήρα, παραμένει αθέατη στον κόσμο. Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, απευθυνόμενος προς νεοφώτιστα μέλη της Εκκλησίας και εξηγώντας τον προσανατολισμό που προσλαμβάνει η ζωή τους μετά το βάπτισμα, παρατηρεί: «Η ζωή η υμετέρα νυν μεν κέκρυπται και άδηλος εστί τοις απίστοις, έσται δε καιρός, ότε φανερά γενήσεται. Νυν ουκ έστιν υμέτερος ο καιρός».

Ο Χριστιανός με την ένταξή του στην Εκκλησία αναφέρει τη ζωή του και το χρόνο της ζωής του στο Χριστό. Χωρίς να παύει να βρίσκεται μέσα στον κόσμο και να ζει τη χρονική ζωή, μετατίθεται «εις ετέραν πολιτείαν». Εντάσσει το χρόνο του, ή όπως λέει ο ιερός Χρυσόστομος «τον καιρόν» του, σ' ένα νέο επίπεδο ζωής.

Έτσι η ζωή του πιστού εκδιπλώνεται σε δύο επίπεδα. Στο επίπεδο της προσκαιρότητας και στο επίπεδο της αιωνιότητας. Στο πρώτο επίπεδο ο χρόνος παρουσιάζεται ως εχθρός του ανθρώπου και προκαλεί την αν-τίδρασή του. Ο άνθρωπος θέλει να «σκοτώσει» το χρόνο του ή να «διασκεδάσει», δηλαδή να

διασκορπίσει και να διαλύσει την πλήξη που προκαλεί στην ψυχή του. Αποκαλυπτικές είναι οι σχετικές εκφράσεις που χρησιμοποιούνται στην καθημερινή ζωή. Στο δεύτερο όμως επίπεδο ο χρόνος παρουσιάζεται ως φίλος και βοηθός του ανθρώπου. Αντιμετωπίζεται ως δωρεά, που προσφέρεται από το Θεό για την ανακαίνιση και την τελείωσή του. Όσο γερνάει σωματικά ο άνθρωπος επεκτεινόμενος προς το μέλλον, τόσο ανακαινίζεται πνευματικά και γίνεται «εαυτού καινότερος».

Επειδή όμως η εν χρόνω ζωή του ανθρώπου επηρεάζεται από την αμαρτία, πρέπει και ο χρόνος της ζωής να είναι χρόνος μετανοίας και αποφυγής της αμαρτίας. Χαρακτηριστικές για το θέμα αυτό είναι και οι σχετικές αιτήσεις και προτροπές, που επαναλαμβάνονται συχνά στη θεία Λατρεία: «Τον υπόλοιπον χρόνον της ζωής η-μών εν ειρήνη και μετανοία εκτελέσαι παρά του Κυρίου αιτησώμεθα». Η ειρήνη, που είναι πρωτίστως ειρήνη εσωτερική από τα πάθη και την αμαρτία, αλλά και διαπροσωπική και κοινωνική, όπως και η μετάνοια, που αποτελεί το μόνο μέσο για την επανόρθωση και θετική αξιοποίηση του αρνητικού παρελθόντος, αποτελούν τις βασικότερες προϋποθέσεις για τη δημιουργική πορεία στη ζωή. Ο επόμενος και τελικός στόχος της ζωής του πιστού είναι τα χριστιανικά τέλη και η καλή απολογία του ενώπιον του Θεού.

Ολόκληρη η ζωή του ανθρώπου, όσα χρόνια και αν διαρκέσει, είναι βραχύτατη μπροστά στην αιωνιότητα. Η ορθή όμως χρήση του χρόνου κατά την παρούσα ζωή προσφέρει αιώνιο κέρδος. Μια εικόνα που συνήθως χρησιμοποιείται για να παρουσιαστεί ο χαρακτήρας της παρούσας ζωής είναι το πανηγύρι. Χαρακτηριστικά μάλιστα ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος γράφει: «Πανηγυριν νόμιζε τόνδε τον βίον. Ην πραγματεύση, κέρδος». Ο πιστός καλείται να εμπορευθεί το χρόνο της ζωής του και να εξαγοράσει με τα πρόσκαιρα τα αιωνία. Καλείται να περάσει ολόκληρο το χρόνο της ζωής του τηρώντας τις εντολές του Θεού και υπομένοντας κάθε θλίψη και δυσκολία, για ν' αποκτήσει τα αιώνια αγαθά. Έτσι επενδύει με τον καλύτερο τρόπο το χρόνο του.

Όλα τα πράγματα στον κόσμο αγοράζονται ανάλογα με την αξία τους. Η αιώνια όμως ζωή που επαγγέλλεται ο Χριστός αγοράζεται με ελάχιστο αντίτιμο. Γιατί και αν ακόμα αφιερώσει ο άνθρωπος τα χρόνια της ζωής του εξολοκλήρου στο Θεό, δεν μπορεί ν' αντισταθμίσει την αξία της. Εξάλλου, ενώ η προσφορά του ανθρώπου είναι επίγεια, η ανταμοιβή του είναι ουράνια. Έτσι η πρόσκαιρη ζωή προσφέρεται στον πιστό ως «καιρός», δηλαδή ως ευκαιρία καλής εμπορίας και αιώνιου πλουτισμού. Αποφεύγοντας την πονηρία του κόσμου και πλουτίζοντας σε καρπούς του Πνεύματος γίνεται μέτοχος της αιώνιας ζωής.

Γεωργίου Ι. Μαντζαρίδη, «Χρόνος και άνθρωπος».

Από τον/την Blogger στο [" Ο ΤΗΡΩΝ "](#)

Πηγή:isagiastriados.com